PAVEL CECH

Avskrivningar

CEX

Avskrivningar

Även om den här lilla boken i viss mån handlar om balansräkning kan dess titel vara missvisande. Jag ville helt enkelt skriva av mig strax efter en jobbig period i mitt liv kring 1995.
I rättvisans namn bör även nämnas att bilden ovan hör till sjuttiotalet.

Under en vårstädning 2011 dök det upp en nästan 20 år gammal Mac Performa. Av ren nyfikenhet stoppar man in sladden, trycker på ON-knappen och efter 10 sekunder har Macen startat. På skärmen dyker upp filen ”Avskrivningar”.
Man slänger ut alla PC med tröga Windows(TM) operativsystem, slussar några filer från den gamla Macen till en ny Mac och ett nytt digitalt liv baserat på historiska dokument kan börja.

AVSNITT 1

Flygrädsla

Rudolf kom hem från psykologen utan att bli ett dugg klokare. Sanningen att säga blev han mera ovis än på länge. Lena, som damen med förmågan hette, var däremot både klok och vis (och dyr). Ett år tidigare hade hon hjälpt Rudolf att möblera om kontoret och källsortera allt skräp som samlats där genom åren. Lena var en levande soptunna med fantastiskt utrymme, tålamod och egenskaper. Utan att egentligen göra något särskilt eller säga massor, hade hon en påtagligt helande inverkan, åtminstone på Rudolf.

I stället för att börja supa insåg han snabbt nödvändigheten att själv gänga om en hel del rostiga skruvar, para dem med passande muttrar och periodiskt smörja hela maskineriet med lämpliga signalsubstanser.

Rudolf kände bekvämlighet i att Lena effektivt tog hand om allt skrot och sopor.

Tillfrisknandet påskyndades av Rudolfs medfödda snålhet samt faktum att inte ens i Sverige är sophämtningen gratis.

Nu var det alltså dags att upprepa bravaden, denna gång på flygfronten.

Kunde Lena bota panikångest, kunde hon säkert fixa någon sorts flygcertifikat också.

Rudolf var ju fortfarande flygrädd och både han och hans yrke krävde en hel del luft under vingarna.

Hjärna och källsortering

”Dagens session har i alla fall resulterat i något”, kom Rudolf på just nu. Processen hade startat! Rörigt som vanligt men dock.

”Är jag livrädd eller flygrädd”, funderade Rudolf.

Var det så här Lena sa:

”Vi måste ha tag i KÄNSLAN just då. Vi måste ha tag i HÄNDELSEN som kan ha utlöst den. Sedan skall vi REAKTIVERA känslan antigen genom att återkalla händelse, eller också skall du ut och FLYGA”

Förutom visst förbryllande kände Rudolf transpirationen krypa fram i trakterna där håret bör växa.

”Hellre fly än illa flyga”, knakade hjärnbarken, medan hjärtat hamnade i en luftgrop.

Svalgen knöt sig och Rudolf fick gåshud.

GÅS?!?

”Denna befjädrade och välsmakande varelse med miniatyrhjärna klarar transporten på, eller genom alla tre tillstånd som naturens alla flyktiga, flytande eller fasta ämnen kan anta. Varför klarar inte JAG det som Nils Holgerson kunde? Så enkelt, så elegant, så fritt”, avundades Rudolf.

”Vi går till botten med det hela”, konstaterade den grundliga Rudolf högt och ringde genast till arkivet.

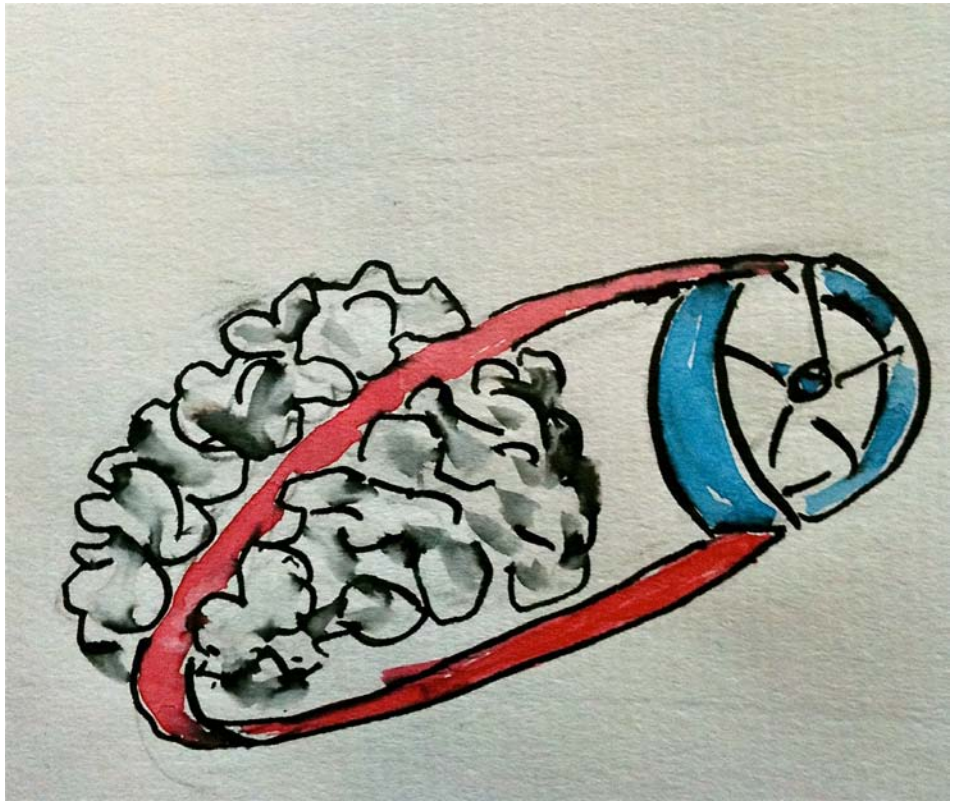

Revolt

När den nyväckte arkivarien infann sig med en grön dammig mapp på upphällningen, började Rudolf bläddra och punktvis framkalla svartvita bilder:

•Lille Rudolf sölar med maten och gnäller att marmeladburken står till höger om den alldeles för platta tallriken, istället för till vänster.

•Mormor förebrår mor, mor försvarar.

•Nya kalsingar känns obehagliga, är fula, felskurna och skär in. Mor köper nya.

•Den nya fröken i Ryska pratar konstigt, är dum och helt livsfarlig.

•Allt nytt är pest och allt det okända kan man drunkna i - det har ju mamma och särskilt mormor i all välmening konstaterat, även om de själva och särskilt mamma bara pysslar med utmaningar.

”Här har vi fler mappar”, säger den numera helvakne arkivarien.

•Kommunistiskt skolsystem med totalt förheligande av kollektivet och totalt förbud mot allt som kan lukta individ.

•Internatskolan med militär regim.

•Tonåren - Allt bli tvärt om.

Tvärt i mot alla andra, andras värderingar, systemet.

Spännande och helt okänd skogsterräng i stället för uttrampade stigar och asfalt.

Moppe och motorcykel, långa turer på grus samt asfalt på egen dispens.

Farliga och utmanande företag till dumdristighetens gräns.

Flyt & oflyt

Gitarr, klarinett, saxofon.

Paddla i forsar, skidor helst of-pist.

Mor är stolt, mormor manar till sans.

•Första förälskelse.

•Mor gnäller, mormor försvarar.

”Lika bra att flytta upp hela arkivet”, svettas ur sig arkivarien.

•Andra förälskelse- of- pist åkning - barn - äktenskap.

•Mor resignerar och syr bröllopsklänning.

•Kommunistisk militärtjänst.

•Förnedring, självförnekelse, bus, överlevnad.

•Sprucket äktenskap - besvikelse, sorg, separation.

•Flykt till annat land.

Frihet, ny värld utan ständiga föreställningar och prostitution på sig själv.

Värdighet och människovärde.

Trygghet - äkta eller skenbar.

Bohemliv, LIV.

Popband, jazzband.

•Andra äktenskapet och familj.

•Skräck vi blotta åtanke att ofrivilligt hamna i sitt gamla hemland.

•Konst - färg - form.

•Nya djärva företag - ingenting är omöjligt.

•Eget lilla företag.

•Bilar, hus, sommarstuga.

•Egna idéer, ”uppfinningar”.

Framgång?

•Eget större företag - geniala drag blandas med misstag

Karriär-framgång - publicitet - fall - tysthet och ensamhet - överlevnad - massa jobbframgång.

•Flygrädsla

•Mognad - delvis insikt i vad som är värt något.

•Fortsatt framgång - expansion - arbetsnarkomani

•Skänker bort mera än vad som ges tillbaka.

•Nästan panisk flygrädsla.

•Ovis tid vad hälsan beträffar, trötthet på allt utom livet.

•Panikångest

•SEGER - ödmjukhet - insikt i riktiga värden - livskvalitet.

•Flygrädsla kvar, dock utan panikkänsla.

Högst upp på mappskorstenen framför Rudolf ligger arkivariens avskedsansökan.

Rudolf funderar.

”Hur tusan skall man hitta alla känslor i alla dessa mappar?”

Plötsligt inser Rudolf att man aldrig kan arkivera något som egentligen är omöjligt att definiera, specificera, dokumentera eller åtminstone ta på. Mänskligheten har kommit så långt att man till eftervärlden kan bevara burkar med ljud, bild, lukt, smak och struktur att smeka. Känslor kommer aldrig att kunna konserveras. Annat är det med känslornas resultat. Se på våra barn, lyssna på Bach, lukta på rosorna i din trädgård. Som objekt finns de där men deras färger, toner, dofter och strukturer finns inte (de bara ”är”) förrän vi har upplevt och tolkat dem via våra i högsta grad subjektiva känslor. Kanske är detta ett mänsklighetens unika drag.

Känslor

Rudolf inser:

”KÄNSLOR ÄR JU MOMENTANA TOLKNINGAR AV ABSTRAKTA REAKTIONER PÅ ET SKEENDE OCH/ELLER ANDRA DJUPARE LIGGANDE KÄNSLOR”.

En kopp kaffe och en cigarrett hjälper nästa tanke på traven:

”Jag kan aldrig återuppleva exakt samma känsla en gång till, eftersom däremellan har mycket information passerat min skalle (vilket inte går att undvika även om jag super mig till söms) och i sin tur kreerat andra känslor”.

Rudolf börjar tänka nästan vulgärt:

”Det jag i dag känner för biffen i snabbköpet kan dyka upp när jag nästa vecka lämnar kreditkortet till tjejen i kassan. Eller tvärt om. Jag kanske köper biffen tack vare flickans leende. Skulle vara intressant att veta hur Freud tolkar detta”.

Men ändå:

”Även om just den specifika ursprungskänslan aldrig kan återupplevas exakt så som då, måste det vara möjligt att komma ganska nära. På samma sätt som man bedriver släktforskning. Via den aktuella känslans barn, barnbarn, barnbarnsbarn o s v, kan man alltid få en vink. Problemet är att till skillnad från folkbokföringen har ingen individ brytt sig om att upprätta filer över sina upplevda känslor. Dessutom är vi på ständig jakt efter nya känslor, samtidigt som vi längtar att återuppleva de gamla, åtminstone de som har gett oss något positivt. Vi är konstiga djur.

Vi vill återuppleva just DEN känsla som har givit oss en minnesvärd utlösning, samtidigt som vi ständigt letar efter NYA känslor för att FÅ utlösning ”.

Antigravitation

Å andra sida:

”Finns det några ”nya” känslor? Är de inte frågan om variationer på gamla känslor? Är inte alla känslor metaforer till ursprungskänslan?”

Rudolf börjar bli trött.

Vägen upp och sedan ner genom hela känslosläktträdet tar evigheter, kostar mycket klättring och Rudolf är lat. Någon kvist kan gå av, någon känsla kan bli sårad och Rudolf kan bli stämd. Rudolf bestämmer sig för att tills vidare fegt betrakta sin flygrädsla som en känsla som luktar onaturlig illa, som är utlämnande, som är svår att hålla koll på och som framkallar separationsångest.

Antingen stannar han med båda fötter på jorden och gaspedalen, eller lånar utrustning typ gasmask, fallskärm och änglavingar.

ÄNGLAR?

”Så var vi där igen”, konstaterar Rudolf.

”Änglar är inga gäss, men ändå har de mycket gemensamt. Åtminstone de tre sätten att förflytta sig (om nu änglar kan simma), samt änglavakt. Vad beträffar hjärnans storlek blir det genast mera komplicerat. Gåsen flyger vart den vill, medan ängeln vart den blir tillsagd. Ingen av dem vet att de flyger. De bara gör det.”

Rudolf hoppar upp:”Ha, här har vi det -

MEDVETANDE.

Gäss och änglar flyger omedvetet. Drifternas syfte är att häcka, kläcka och inte gäcka. Om de inte uppfyller själva syftet kan de instinktivt vara rädda att bli grillade, men aldrig för att störta. De har ingen aning om Newtons gravitationslagar.

Medvetet medvetslöshet

Människan kan inte flyga och det VET hon.

Hon ”vet” alldeles för mycket:

Dessutom har människan utrustats med MEDvetande.

Vi blir helt enkelt medvetna om att vi vet, eller rättare sagt tror oss veta.

Vårt medvetande offentliggör vår storhet, vår litenhet, vår smarthet, vår rädsla.

Rädsla!

Ett djur känner inte till det ordet. Ett djur räds aldrig. Ett djur bara sticker när det är dags. Vi däremot är herrar på täppan som aldrig skall behöva sticka, trots att vi är rädda. Det har medvetandet också sagt, efter att först ha meddelat själva rädslan.”

”Alltså återstår tre lösningar” sorterar Rudolf i pannloben:

1. Bli inte rädd!
2. Kommendera medvetandet att behärska rädslan!
3. Sup dig till medvetslöshet!

Rudolf ser genast en öppning:

”Om jag super mig full första gången, kanske kommer medvetandet på andra tankar av ren självbevarelsedrift, när det blir dags för en andra flygtur. På det sättet skall medvetandet lära sig hut och sköta sitt jobb ordentligt.”

Veto

Rudolf blir nästan exalterad hur enkel match det är att via punkt 3 avverka även punkt 2, men sedan blir det tvärstopp:

”Medvetandet kan bara undertrycka och låsa in rädslan någonstans men aldrig utplåna den. Medvetandet är ju alltid ett steg efter.

Först kommer signalen eller informationen utifrån, sedan kommer alla känslor inklusive rädsla eller ilska.

Näst på tur står omedvetet beslut till handling som t ex lust att sparka någon där bak. Först halvsekunden efter står medvetandet på tur och antingen låter foten landa mjukt eller lägger ett VETO och säger: Så gör man inte!

Därför kan medvetandet aldrig göra något åt rädslans existens. Vi är antingen rädda eller också är vi inte det.

Kan rädslan komma och försvinna? ”

Rudolf börjar bläddra i gamla mappar igen.

”Jag var ju sjåpig och rädd som liten för att bli precis tvärt om när jag blev stor. Nu, i mina så kallade bästa år, är jag rädd igen. I alla fall för att flyga. Feg är jag banne mig inte. Var kommer eländet ifrån?

Kontroll?

Kontrollbehov?

Kontrollfixering?

Kontrolltvång?

Alla har vi ett barn inom oss

Redan som blöjbarn kämpar man om att skaffa sig sin egen kontroll. Över sina rörelser, sin tunga, sina leksaker, sin värld, sitt kiss och bajs och hela sig själv.

Den vuxnas värld gör allt för att HA ALLT OCH ALLA under kontroll.

Medborgare, medarbetare, soldater, elever, barn. Som kollektiv eller som individer skall de gå att kolla och hålla inom givna ramar. Till och med orena tankar skall biktas.

Om nu det lilla barnet kommer på något alldeles eget som plötsligt går att förstå och att kontrollera blir upplevelsen enorm. Enda tills någon vuxen klampar in och för att inte själv tappa kontrollen över barnet (måhända i beskyddande syfte) totalt raserar barnets nyvunna kontroll, som utbytes mot besvikelse, sorg och osäkerhet. Förr eller senare kommer frihetslängtan, frigörelse, revolt, volt".

"Behovet att bestämma och ha kontroll över sig själv är sunda egenskaper", tycker Rudolf och funderar vidare:

"Kontrollfixering låter som att man har fått för lite av varan i frågan och hänger sig fast vid minsta halmstrå. Ordet kontrolltvång klingar mycket obehagligt och direkt motsägande. Hur kan man ha kontroll över något om man tvingas till det, oavsett om man tvingar sig själv eller av omgivningen. Man kan ha kontroll enbart om man vill det själv. På denna punkt har jag alltid varit bestämd och ganska kinkig", inser Rudolf.

Att konserveras i en burk

När han var liten LÄT HAN BLI saker som han inte hade kontroll över.

När han blev stor GJORDE han saker, eftersom han hade kontrollen.

När han var liten fick han inte göra saker som han själv kontrollerade, men med milt tvång leddes eller lurades han till att göra saker som han inte ville.

När han blev stor behövde han göra enbart kontrollerbara saker. Och han hade kontrollen, eller åtminstone känslan att ha den. Det räckte.

När han blev ännu större utbyttes kontrollkänsla mot insikt att det blev plötsligt saker och i viss mån andra som kontrollerade Rudolf. Ungefär som när en förälder håller koll på sitt barn. Det tog tid att inse. Den kännbara flygrädslan kom smygandes långt innan insikten. Det tog tid att erkänna för sig själv och det tog ännu mera tid att erkänna för andra.

”Att sitta instängd i en burk döpt till flygplan och helt utelämnad i andras händer med ett par hundra andra liknande klantskallar som jag själv känns obehagligt”, konstaterar Rudolf och är övertygad om att alla är egentligen rädda, men de flesta har utrustats med ett vältränat medvetande.

”De kanske inte ens vet att deras medvetande har lagt ett veto! Är alla andra helt avtrubbade och medvetet eller omedvetet lyckliga? Vem är det fel på och vad är felet?” frågar sig den något desperate Rudolf.

Öppna burken och spjället

”Det kan inte vara fel på mitt medvetande. Det skulle vara mot naturen att medvetande ständigt skall behöva lägga lock på obehag och ständigt styra och reparera känslor.

Det måste vara fel på själva typ av rädslan, som i sin tur genererar eländet.

Jag kan inte vara mera rädd för mitt liv än andra. Jag simmar, kör bil som fan, åker båt och skrapar med fotpinnar i varannan kurva när jag kör MC.

Jag skulle till och med själv kunna flyga ett litet plan.

Kanske är jag rädd att dö utan att ha mig själv att skylla.

Kanske är jag rädd att dö i onödan.

Kanske är jag rädd för att mista någon eller något. Mina barn, närmaste, mitt leverne.

Jag vill inte lämna oavslutat det som jag i mitt mångsyssleri har påbörjat. Det skulle gå åt skogen för familjen, huset och företaget. Eller också skulle det gå alldeles utmärkt.

I så fall är jag rädd för separation.”

Pubben

Sortera dagen tankar

Fredagskvällar är det något särskilt med. I alla fall för Rune. Det känns härligt att stänga butiken för veckan, pusta ut, äta en god bit mat med familjen.

Minst en timme före alla andra vardagar är vägarna från staden fullproppade och alla har bråttom hem.

Mest otåliga är Volvo Kombin. En av dem nosar just envist på innehållet i Runes bagage och stirrar elakt med sitt helljus i Runes backspegel. Det var ett tag sedan Rune lät sig ryckas med och var lika dum mot bilen framför.

”Klantskalle”, tänker Rune högt.

”Du har alltid dräglat efter Porschen, men det fick bli ett radhus och rymlig bil med plats för barnvagn och Ikeaprylar. Det har hon sett till. Eller var det du som tolkade henne så?

Värt att grubbla på”, tänker Rune och lämnar stressande bilkö på motorvägen till förmån för en liten underbar väg som slingras genom bruket och kring sjön.

”Om jag nu förlorar en hel minut, kan jag lika gärna tjäna en hel timme” försvarar sig Rune och glider in på p-platsen utanför pubben.

Stället drivs av en Turk, en Italienare och en Kines. Affärerna går hur bra som helst.Utan att varken förstå varandras svordomar eller det där med momsen, är de överens om en sak. Servi-

trisen skall i tur och ordning vara svensk, skinnäsad och snygg.

Det sista är ganska subjektiv sak. I demokratins namn varierar därför tjejerna som serverar en hel del och det ganska ofta.

Rune beställer en lager på fat.

Eftersom flickebarnet ler fyller Rune på med en ölkorvbricka. För facila trettiofem spänn staplas strax en hel saluhall på hans lilla stambord.

Det mustiga ölet flyter trögt och tankarna kan börja flyta fritt.

”Jäkla Svensson i kombin. Varför har han så bråttom? Varför gör han så?

Varför han valde Henne och Volvon framför Porschen vet nog bäst Volvos marknadsanalytiker. Han skall fram till vilket pris som helst.

Är han verkligen på väg fram? Kommer han någonsin fram? Kommer han att tvärnita? Kommer han att vända?

Nej!

HON kommer att göra det.

För en annan med Porschen och årskortet på gym.

Eller en vars intellekt svävar mellan miljöpartiet och uppskattning av Hennes kvävda talanger.

Hon kommer att inse att självförverkligandet varken handlar om ungar, radhus eller Volvo. Allt vad du gjorde för att tillfredsställa henne kommer farandes rakt i nyllet mot dig som ett par brutna handbojor. Det går inte att tillfredsställa Henne. Så snart Hon är nära sticker hon. Och du förtjänar det. Du har inte varit ärlig mot dig själv och därmed inte mot Henne heller.

Du borde ha köpt Porschen och simmat lugnt i trafiken”.

Förhållande

Kommunikation

Irma och Lennart levde i ett långt och typiskt äktenskap, där det mesta redan har sagts.

Hon förde envist monolog med omgivningen och dialog med sig själv.

Han pratade mest med ekot från flaskan.När de var ensamma, vilket på senare tid hände tjugo timmar om dygnet, satt Irma med sin bok eller sitt korsord och Lennart stod upp i ett mörkt hörn med sin burk eller flaska.

Hon visste mycket väl vad som pågick men att utsätta Lennart för korseld kändes för länge sedan helt meningslöst. Han visste att hon visste, men att med Irma vistas i samma rum som flaskan var att gå för långt.Därför bar det ofta till kylskåpet och det där mörka skafferihörnet intill.

Att skaffa riktig bar var en oren tanke, särskilt som Irma ville att just i det hörnet skulle skåpet stå.

Pptsssss. Lennart släppte kapsylen för fort.

”HÄLSOFAAAAARLIGT dryck som börjar på A”, distraherade Irma.

”Absolut ” höll Lennart med, utan att ana hur rätt han hade.

”De va länge sen man fick en kopp kaffe serverat”, martyrade Irma.

” Vist älssssskling”, maskerade Lennart resten av kolsyran.

Här skall skåpet stå

Var det något Lennart verkligen var bra på förutom sitt jobb och kvällens TV program, så var det att brygga världens godaste kaffe. Hela släkten och bekantskapskretsen var inte sena att påpeka detta faktum och Lennart myste stolt. Det var bara Irma som kände till aktuella kilopriser samt den geografiska närheten mellan bryggaren och det där förbannade hörnet, som på ett eller annat sätt måste täppas till.

”Vad har du gjort av den nya Ikea katalogen ” sa Irma och menade att i morgon 11:00 skall ett nytt skåp inhandlas.

”Den stöttar ju upp byrån som jag förra veckan fick släpa hit från antikhandlarn’”, sa Lennart och menade att det varken finns vägg, hörn eller ekonomiska förutsättningar med utrymme för nästa schabrak.

”Tänk om man inte hade ständig värk i lederna och SJÄLV kunde fixa ett och annat innan hela lägenheten rasar över en” drömde Irma högt och menade att Lennart är en odåga.

”Om du köper en möbel till så rasar den i alla fall ” parerade Lennart och började kallt beräkna kostnader och tidsåtgång för att skruva ihop ett Ikeaskåp jämfört med avlutning, grovslipning, finputsning, betsning och beslagskomplettering av ett nostalgiskt, helt opraktiskt och totalt värdelöst stycke blåmöglig furuskog, som någon bondes dräng glömde att elda upp.

Det finns kärlek i alla fall

Skillnaden mellan alternativen blev i princip omätbar. Lennart var dock en erfaren man och visste att båda alternativen kostar pengar, svett och massor med svordomar.

Nu jäklar får det vara nog.

”Har du hört att Sune fick stor bonus förra månaden? Jag träffade Sara i går och hon tittade på mig som om det var något fel på min fina kappa, som jag är ju så nöjd med sedan jag lät fräscha upp den”, svepte Irma i len röst ett tydligt ultimatum.

”Nu jääävlar får det vara nog” ekade Lennarts röst genom hallen för att sekunden efter drunkna i flaskans strypta hals när de helt utan omsvep lät sina tårar smälta samman i en rus av samförstånd och tycke.

Irmas och Lennarts förhållande kan tyckas tragiskt.

Men så var det inte. De har gjort mycket för sig själva, för varandra, för andra och för mänskligheten. Andra förhållanden kan tyckas lyckligare och mindre plågsamma, men alla förhållanden har sin lycka och ”olycka” i en eller annan form. Alla har de en mening, om de så varar dagar eller hundra år. I kärlekens namn gjorde Irma på sätt och vis en revolt mot sin förnäma bakgrund, när hon lovade sig själv åt Lennart helt och hållet.

I motsats till Irma växte Lennart upp i mindre invecklade, enklare och rakare förhållanden, även om man fick kämpa hårt om till synes givna och enkla saker. Lennart var en stilig och rejäl karl som alltid gjorde rätt för sig.

Irma var en stilig och rejäl kvinna som alltid gjorde rätt för sig och sa det. Båda gjorde de rätt för varandra och även om de var olika och på sätt och vis levde på var sin kontinent i en och samma värld, tyckte de mycket om varandra, ställde upp för varandra och skulle ge livet för varandra om faran utifrån skulle dyka upp.

Att släcka törst eller bränder

Visst lekte Irma martyr och kommunicerade baklänges.

Visst kunde Lennart fly till flaskan när kommunikationerna blev för invecklade. Men på sätt och vis sporrade, eller när hon ansåg det vara nödvändigt, tvingade Irma Lennart att ta vara på hans naturliga stolthet, ärlighet och flitighetet.

Långsamt men säkert utvecklade Lennart sina förmågor till att betyda mycket både för honom och för andra. Med sin snarare praktiska än teoretiska läggning utvecklade Lennart en enorm kompetens inom sitt yrke, där han själv räddade och lärde många andra att rädda liv och andra värden.

Något värre måste det ha varit för Irma. Tiderna och Irmas uppfostra var ju sådana att en kvinna lyckades bäst om inte hon behövde yrkesarbeta. Men de ville Irma. Dels var hon för sin tid en mycket självständig kvinna, dels behövde hennes intellekt en ständig retning. Men samtidigt skämdes hon något i vissa kretsar. Denna dualitet var Irmas hela dilemma. Hon var för klok för att vara snobbarna till lags och samtidigt var hon för snobbig för att vara klok i sitt eget förhållande till Lennart.

Eftersom Lennart alltid sa vad han menade var det hela FÖR enkelt för Irma. Eftersom Irma sa alltid något annat än vad hon menade, var det mera invecklat för Lennart, men i fredens namn lärde han sig ett andra språk och därmed förstod han vad Irma egentligen menade med var hon säger. Enklast var det när Irma sa rena motsatsen.

Beroende

Lennart kämpade för att bli riktigt erkänd hos Irma, vilket torde räcka även för omgivningen med god marginal. Han lyckades faktiskt väl hos omgivningen (åtminstone den delen som är värd det) och egentligen även hos Irma, men det skulle aldrig falla Irma in att erkänna detta varken för Lennart eller för sig själv.

Irma i sin tur utkämpade en dubbel duell med två världar på en gång. Den gamla mot den nya, omgivningen mot sig själv.

Kampen krävde mycket energi hos både Irma och Lennart och båda tog till doping.

Lennart skaffade flaskan och Irma blev martyr.

Så småningom blev de båda mer beroende, särskilt när ålderdomen gav mera tidsutrymme åt ensamheten trots att de var två.

Men nu inträffade det intressanta.

När isen började braka rakt under dem, upptäckte de att de är riktigt beroende -

AV VARANDRA.

Lennart blev svårt och långvarigt sjuk.

Flaskans innehåll bestod numera av rent vatten med mineraler.

En hel del skåp, byråar och mattor berikade döttrarnas hem och mågarnas fritid, för att ge plats åt mer handikappvänlig utrustning.

Irma överlät allt martyrskap på Lennart.

Själv avrundade hon varje lördagskväll med en liten konjak ur en vällagrad butelj upptäckt bakom utflyttad byrå, för att kompensera hennes i jämförelse med Lennarts sämre kaffebryggerikonst.

Man har sällan skådat den grad av omtanke och lojalitet visat av alla och inte minst - Irma.

”Oberoende”

Lennarts starka kropp kämpade länge och väl en kamp som inte har några vinnare. Förutom mycket fysisk smärta för Lennarts räkning, upplevde både han och särskilt Irma en hel del andra och värre smärtor.

Men de fick även tid att ta fram och uppleva något mycket fint.

När det väl kom till kritan vaknade något som alltid funnits där till liv igen.

De lyssnar på varandra nu.

De för dialog med varandra.

De rör vid varandra.

Deras tårar blandas.

Ingenting var för jävus.

De har skapat något unikt hos sig själva, hos varandra, hos barnen, hos andra,

i omvärlden, i världen.

De hela har inverkat på tid och rum.

Irma för dialog med Lennart igen.

Bara hon kan höra hans svar.

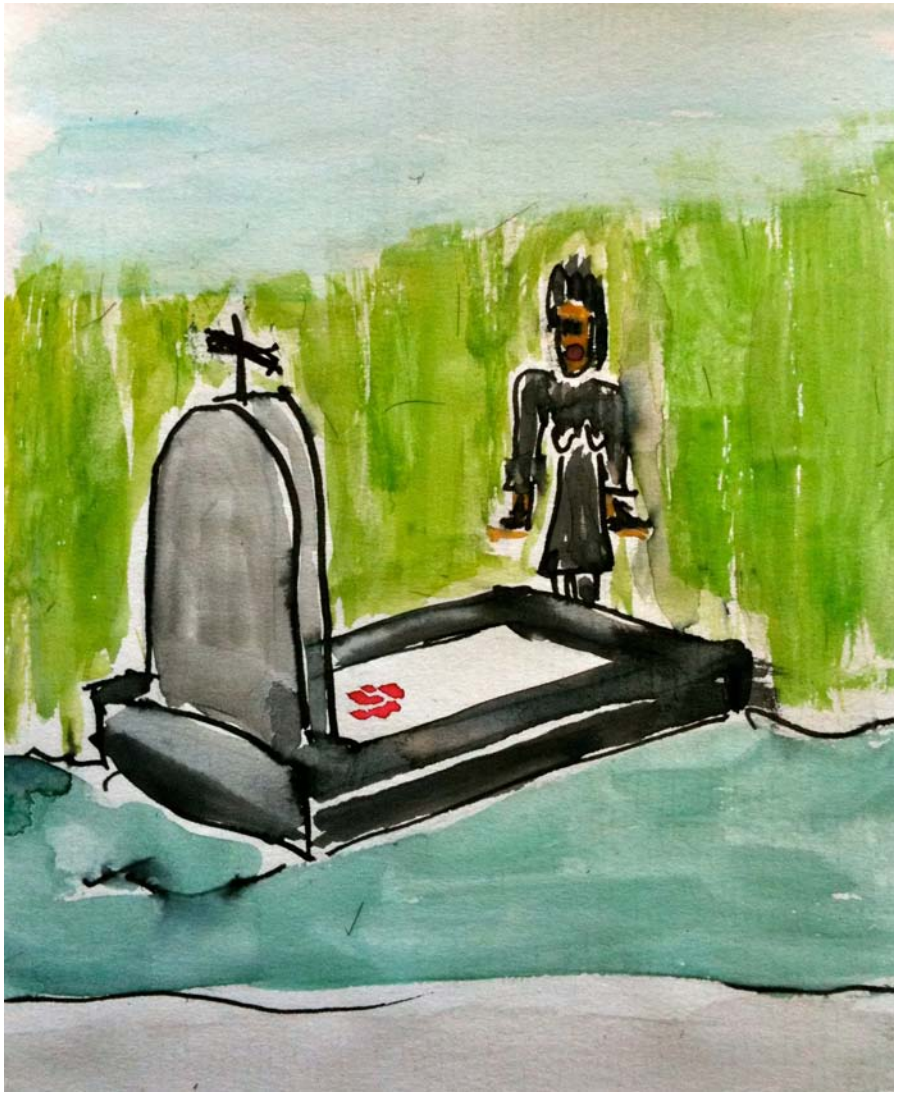

Lerum

1995 text och 2011 illustrationer